

Tuyết Tháo

Câu Lộ Phi Hương

Mục lục

Chương 1: Tiết Tử

Chương 1+2

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10: Phần Kết Thúc

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiết Tử

Tuyết Thảo lại nhìn thấy Tô Mặc ở dưới tán cây già trong rừng sâu núi thẳm.

Quần áo trắng tinh của hắn đều thấm máu, đầu cúi xuống, làn tóc tán loạn phủ xuống bờ vai. Mặt Tuyết Thảo không chút thay đổi bước về phía trước, không chút khách khí đá hai chân hắn, người Tô Mặc bị đá nghiêng sang phía bên cạnh, lộ ra đôi mắt nhắm chặt và hai má trắng bệch — thoát nhìn như người đã chết.

Tuyết Thảo lạnh lạnh cười: “Người cũng có ngày hôm nay.”

Nàng quay đầu đi, tiếp tục tiến sâu vào núi thẳm tìm kiếm thảo dược. Cho đến khi hoàng hôn mới trở về nhà, lại đi ngang qua gốc cây già kia, Tô Mặc vẫn ngồi ở chỗ kia như cũ, máu trên mặt hắn đã ngưng kết thành khối, đủ loại côn trùng bay tới bay lui quanh người hắn, Tô Mặc cao cao tại thượng, chưa từng chật vật như vậy.

Bước chân dừng lại bên cạnh hắn một chút, Tuyết Thảo nhìn thấy dưới làn tóc bay rối, bờ môi của Tô Mặc còn hơi vẽ lên một đường cung, xem ra, hắn chết thật sự như ý hắn quá. Nghĩ thấy kẻ kia đến chết vẫn còn thoải mái như vậy, trong lòng Tuyết Thảo càng cảm thấy vô cùng chán ghét.

Nàng xách áo hắn lên, thô bạo kéo hắn về nhà giống như kéo một xác chết. Tuyết Thảo cảm thấy, người như vậy không nên chết thoải mái, hắn nên chết thảm một chút.....

Thảm hại hơn một chút.

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1+2

Tiếng chim hót vui tai, hương thức ăn quấy nhiều khứu giác.

Tô Mặc không nghĩ tới mình còn có thể mở mắt, càng không nghĩ tới cả đời này hẳn lại vẫn có cơ hội nhìn thấy Tuyết Thảo, là một giấc mộng, hay là hẳn đã xuống địa phủ? Nhưng trong địa phủ không nên có ánh mặt trời tươi đẹp như vậy, nào có chăn bông ấm áp như thế. Quả nhiên vẫn là nằm mơ rồi.....

Tâm trạng Tuyết Thảo rất tốt khe khẽ hát điệu dân ca, đang ăn một bữa cơm thơm ngào ngạt, khuôn mặt nghiêng nghiêng của nàng dưới sự chiếu sáng ánh mặt trời buổi trưa có vẻ ấm áp mà yên tĩnh, Tô Mặc nhìn không được nheo mắt lại nhìn đến ngây ngốc.

Có thể có một giấc mộng như vậy, cũng không tệ.

Có lẽ do ánh mắt quá nóng rực của hẳn, động tác bới cơm của Tuyết Thảo hơi hơi ngừng lại, nghiêng đầu qua, bốn mắt chạm vào nhau, hai người giật mình sửng sốt trong chốc lát, Tuyết Thảo nuốt thức ăn trong miệng xuống, cười mĩa mai: “Mạng của người lớn thật.”

Giọng nói đã lâu chưa nghe lại khiến cho Tô Mặc thất thần một lúc, bàn tay đặt trong tấm chăn lạng lẽ véo mình, Tô Mặc cười thất thanh: “Không phải ta đang nằm mộng.....”

Tuyết Thảo cầm cái bát không, bới cơm, lại gấp mấy đũa rau xanh ở cái đĩa bên cạnh, cuối cùng cầm thẳng đũa vào trong bát cơm, giống như dựng một tấm bia mà bưng qua cho Tô Mặc: “Tỉnh rồi thì tự mình ăn đi.”

Nàng đặt bát bên cạnh đầu giường, xoay người muốn đi, Tô Mặc mở miệng gọi:

“Tuyệt Thảo.”

Một tiếng gọi trầm thấp này tựa như ác mộng hàng đêm từng làm nàng bừng tỉnh giấc, trong mộng, hắn cũng là khàn khàn như thế nói “Tuyệt Thảo, kiếp này là Tô Mặc ta phụ nàng, xin lỗi”. Lời nói kia còn lạnh lẽo đến thấu xương hơn cả vụn băng mùa đông đâm vào lòng người. Chẳng qua là bây giờ, nàng sẽ không đau lòng vì hắn nữa.

Tuyệt Thảo hừ lạnh một tiếng: “Tô công tử còn nhớ rõ tên tiểu nữ, thật sự là vinh hạnh.”

Tô Mặc chớp mắt cười, lông mi thật dài che đi đôi mắt của hắn: “Cả đời này của ta, duy nhất không có thể quên, cũng không dám quên đó là Tuyệt Thảo.”

“A.” Tuyệt Thảo xoay người lại, ôm lấy cánh tay, nhìn hắn từ trên xuống dưới, “Ba năm không gặp, cái miệng này của Tô công tử thật ra càng lúc càng chẳng thể nào phun ra ngà voi. Lượng thứ cho tiểu nữ hỏi một câu, người nói lời này, vậy thì có bản lĩnh như trời của người ở đâu rồi?”

“Nàng ta đã chết.” Tô Mặc đáp như không chút để ý đến.

“Môn phái và bọn sát thủ của người đâu?”

“Toàn bộ đã chết.”

Tuyệt Thảo nhìn hắn trong chốc lát, nàng không muốn truy vấn nhiều, biết kết quả này có thể khiến cho nàng mừng rỡ, khước miệng cong lên: “Mấy tin tức này thật đúng là làm cho người ta vui mừng đến cười toe toét a.”

Tô Mặc nhìn thấy nàng cười, cũng cong khóe miệng lên, không biết là thật sự vui vẻ hay là đang tự giễu. Nhưng mặc kệ cười như thế nào, Tuyết Thảo cũng không hy vọng nhìn thấy nụ cười trên mặt hắn: “Tô Mặc, bây giờ người còn cười được?”

“Nàng còn ở nơi này, ta tìm được nàng, thì vô cùng tốt.” Lời nói này của hắn hết sức tự nhiên, tựa như nàng vẫn là Tuyết Thảo ngu ngốc một lòng ở bên cạnh hắn lúc trước, tựa như hắn cũng chưa từng ra tay đẩy nàng xuống vách núi, tựa như cuộc sống trong một năm trước khi nàng bị chặt đứt cánh tay lại què chân, sống không bằng chết căn bản không tồn tại.

Tuyết Thảo thu lại nụ cười, cúi thắt lưng, thần sắc lạnh lùng đưa tay đặt ở vết thương trên vai của hắn, sau đó ấn mạnh xuống, cho đến khi máu thấm qua lớp vải bông, thấm ướt ngón tay của nàng. Sắc mặt Tô Mặc tái nhợt, nhưng độ cung bên khóe môi cũng chưa từng giảm nửa phần, hắn nhìn Tuyết Thảo, nghe giọng nói lạnh lùng của nàng nói: “Tô Mặc, ta nghĩ người còn không biết rõ, bây giờ ta ở trong này, chỉ là vì nhìn muốn nhìn người khác.”

Tô Mặc lẳng lẳng nhìn Tuyết Thảo trong chốc lát: “Ta sẽ cố gắng thỏa mãn nàng.”

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tô Mặc không khóc.

Người nam nhân luôn có dụng tâm này có bao nhiêu cứng rắn tàn nhẫn, Tuyết Thảo hiểu rõ ràng hơn ai hết. Môn chủ của Thanh Lạc Môn, con rể của mình chủ võ lâm, hãn và nhạc phụ kia của hãn cùng nhau không chế cả giang hồ. Hiện tại xem ra, thế giới bên ngoài đã đảo ngược hoàn toàn.

Cũng mặc kệ Tô Mặc trở nên chặt vật cỡ nào, Tuyết Thảo cũng không thể thiếu cảnh giác hãn, đợi vết thương trên người hãn tốt hơn hai ba phần, Tuyết Thảo liền lấy ra một viên thuốc màu đen, kiên quyết nhét vào miệng của Tô Mặc. Người như Tô Mặc, mặc dù có người trực tiếp đồ thức ăn vào dạ dày của hãn, hãn cũng có biện pháp ỏi ra, nhưng lần này, hãn ngoan ngoãn nuốt thuốc, cười nói: “Mùi vị không ngon.”

Tuyết Thảo lạnh lùng mỉa mai: “Thuốc phế đi võ công người muốn ngon như thế nào?”

Nghe xong lời này của Tuyết Thảo, Tô Mặc cũng không có phản ứng gì nhiều lắm, chỉ bình tĩnh của nhìn nàng giống như lúc trước, giống như chỉ cần hơi chuyển ánh mắt, Tuyết Thảo sẽ biến mất. Chưa đầy một lát, đột nhiên mặt Tô Mặc nổi gân xanh, hô hấp của hãn có chút nặng nề hãn lên, phảng giống như chịu đựng một nỗi đau đớn dữ dội, cuối cùng hãn nhắm mắt lại, cắn chặt răng.

Đôi mắt của Tuyết Thảo lạnh lùng nhìn hãn một lúc lâu, tay nắm chặt thành quyền, xoay người ra khỏi phòng.

Đóng cửa lại, vẫn có nghe rõ hô hấp nặng nề của người ấy ở bên trong, mặt Tuyết Thảo không chút thay đổi, mắt nhìn bàn tay tái nhợt của mình, hạ mi mắt trầm mặc.

Không có võ công, Tô Mặc không thể tự điều chỉnh nội tức, miệng vết thương khép lại rất chậm. Nhưng Tuyết Thảo giống như cũng chẳng thèm để ý tới sức khỏe của hẳn, lên núi hái thuốc thì bắt Tô Mặc giúp nàng công gùi trúc, nhặt củi, đốn củi, đến việc đơn giản như rửa bát, tất cả đều ném cho Tô Mặc, qua một ngày, vết thương trên người Tô Mặc đều phải nứt ra vài lần.

Tuyết Thảo đang tra tấn hẳn, nàng dùng tất cả biện pháp có thể nghĩ ra để tra tấn hẳn, thế nhưng Tô Mặc cũng không tức giận. Trong ấn tượng của Tuyết Thảo, Tô Mặc vẫn dùng vẻ ngoài ôn nhu để che giấu nội tâm thô bạo tàn nhẫn, hẳn cực kỳ chán ghét cảm giác bị người khác nắm trong tay, nhưng bây giờ.....

Nhìn thấy Tô Mặc mới vừa bổ củi xong, đầu đầy mồ hôi, gương mặt lấm lem ngời đối diện trên bàn ăn, sắc mặt Tuyết Thảo trầm xuống. Tô Mặc hạnh phúc nâng bát lên, ngay cả thức ăn cũng không gấp mà trực tiếp bới hai phần cơm to, có lẽ là rất đói bụng.

Tuyết Thảo không biết trong lòng tức giận chỗ nào, đây rớt đôi đũa trong tay Tô Mặc, vẻ mặt lạnh như băng nhìn chăm chăm ánh mắt hơi có vẻ mờ mịt của Tô Mặc. Tuyết Thảo lạnh lùng nói: “Xem ra, người rất thích ứng với những ngày bị tra tấn này.”

Tô Mặc giật mình, giống như nhìn thấu nội tâm của Tuyết Thảo, sau khi hẳn im lặng một lúc lâu, mỉm cười nói: “Tuyết Thảo vẫn tính trẻ con như vậy. Nếu cuộc sống như thế gọi là tra tấn, Tuyết Thảo không ngại thì cứ tiếp tục tra tấn ta đi.” Tô Mặc dừng một chút, giống như nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng ngời, nhìn Tuyết Thảo cười híp mắt, “Ngược lại mấy ngày nay ta cảm thấy chúng ta tựa như một đôi vợ chồng bình thường.....”

Tuyết Thảo lập tức đánh gãy lời của hắn: “Tô công tử cất nhắc Tuyết Thảo như thế. Tiện tì như ta làm sao có thể so sánh với thiên kim của mình chủ.”

Tô Mặc lẳng lặng nhìn Tuyết Thảo trong chốc lát, trầm giọng nói: “Có thể so sánh.”

Một khi đã như vậy, ba năm trước đây vì sao người..... Tuyết Thảo nhẫn nhịn, không nói lời này ra miệng, nếu hỏi ra thì giống như nàng còn để ý đến những chuyện đó, giống như nàng chịu thua.....” vợ chồng bình thường?” Tuyết Thảo thay đổi câu chuyện, châm chọc nói, “Người có thấy thê tử nhà ai đối đãi với trượng phu của mình như vậy?”

Tô Mặc thở dài một tiếng, xoay người nhặt đôi đũa bị Tuyết Thảo làm rớt lên, mang theo một chút đáng thương nói: “Chưa từng thấy, cho nên, Tuyết Thảo, về sau nàng phải đối đãi tốt hơn một chút.”

“A.” Tuyết Thảo cười lạnh, “Chuyện cho tới bây giờ, người còn có thể nói được như vậy, thực sự không biết xấu hổ.”

“Ta cần nàng là được rồi.”

Giọng nói lọt vào tai, Tuyết Thảo đứng dậy, nét mặt khó đoán: “Lời này, sao nghe vào giống như một lời châm chọc thế nào ấy.”

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Nước lạnh đến thấu xương, khiến cho người ta tuyệt vọng đến hít thở không thông, nàng chìm nổi trong làn nước xiết, thân thể bị đá vụn giữa sông cắt vào, nàng giống một tấm vải rách, bị quấn vào trong nước lũ, dòng nước tràn vào mũi và miệng của nàng, làm cho nàng sặc ho không ngừng, muốn hô hấp lại chỉ uống nước, khiến cho người ta sợ hãi nước sông.

Tô Mặc..... Tô Mặc.....

Nàng cho rằng không khí lại giống như Tô Mặc, tức đoạt quyền lợi hô hấp của nàng.....

Hít thở không thông, giống như sắp chết.

“Tuyết Thảo?”

Giọng nói của Tô Mặc vang lên bên tai, Tuyết Thảo kinh hoàng mở mắt ra, chỉ thấy Tô Mặc đốt một ngọn đèn ngồi ở bên giường nàng, nhíu mày, trong mắt che giấu sự lo lắng: “Mơ thấy ác mộng?” Hắn khẽ nói, giống như là sợ dọa nàng.

Ở trong đầu Tuyết Thảo cảnh trong mơ cùng sự thật đã nhập lại, nàng kinh hoàng ngồi dậy, mạnh mẽ đẩy Tô Mặc ra, sức lực mạnh đến mức suýt nữa làm cho Tô Mặc ngã sấp xuống. Tuyết Thảo che mắt, cuộn mình ở góc tường: “Đừng tới gần ta!” Giọng nói của nàng run rẩy, khó nén nỗi lo sợ, sợ hãi không yên.

Một câu liền làm cho Tô Mặc đứng thẳng bất động ở bên giường. Ánh sáng ngọn đèn hắt đốt rất yếu ớt, nhưng đã đủ để cho hắt thấy rõ vết sẹo kéo dài ngoằn ngoèo từ mu bàn chân đến cẳng chân của Tuyết Thảo. Trong lòng Tô Mặc từ từ đau, tựa như bị lưỡi dao từ từ cắt đi từng khối thịt. Hắt biết vết thương đó làm sao mà có, là thân thể ma sát vào những vật cùn mà ra, sau khi làm rách máu thịt mới có thể lưu lại vết sẹo như vậy, có lẽ hắt cũng biết những vết sẹo trên người Tuyết Thảo hình thành từ khi nào.

Tô Mặc gục đầu xuống, lòng bàn tay xiết chặt, lặng im không nói gì.

Đêm khuya, phòng trong yên tĩnh đến độ chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang, không biết qua bao lâu, rốt cục nghe thấy giọng buồn bực của Tuyết Thảo: “Người đi ra ngoài.”

Tô Mặc chỉ có thể xoay người rời đi, bước đi hai bước, giọng của hắt khản đặc: “Tuyết Thảo..... Thực xin lỗi.”

“Bây giờ nói mấy lời đó, người không cảm thấy nó giả dối đến ghê tởm sao?”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tuyết Thảo vẫn dậy sớm như bình thường, làm xong điểm tâm thì đặt ở trên bàn, nàng cũng được liệu khô, đang chuẩn bị ra khỏi cửa, đã thấy Tô Mặc không nói một lời đứng ở bên cạnh nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nàng muốn đi đâu vậy?”

“Muốn đi lên trấn, người giúp ta lên núi hái thuốc, không được làm biếng, trở về thì chẻ củi, giặt sạch quần áo, cơm chiều có thể giúp ta chuẩn bị thì làm giúp ta một chút, buổi trưa ta không về.” Giọng nói của nàng rất bình tĩnh, tựa như đêm qua không hề xảy ra chuyện gì.

“Ta đi với nàng.”

“Không cần.” Tuyết Thảo lập tức cự tuyệt, “Hôm này ta không muốn nhìn thấy người.”

Tô Mặc liền gục đầu xuống im lặng. Cho đến khi Tuyết Thảo rời khỏi nhà, Tô Mặc mới cong môi mỉm cười: “Bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật ta là cô vợ nhỏ mà nàng nuôi dưỡng vậy..... Như vậy, cũng rất tốt.”

Tuyết Thảo liếc mắt nhìn hẳn: “Chỉ tiếc, tại hạ không có phúc phận đó.”

Mỗi tháng Tuyết Thảo sẽ xuống núi một lần, trước hết nàng sẽ đi đến ngôi miếu đồ nát ở thành nam một chút, nơi đó là nơi ở của nhiều người nghèo, khinh thường thầy thuốc cũng không mua nổi thuốc, mỗi tháng Tuyết Thảo có nghĩa vụ xem bệnh cho bọn họ, sau đó đi hiệu thuốc bắc bán dược liệu trên núi chỉ có ở núi cao mới hái được, đổi lấy một ít bạc và các vị thuốc bình thường, sau đó mang về cho những người ở thành nam, nàng lại sẽ trở lên trấn mua một số vật cần dùng, sau đó về nhà.

Lần này cách lần trước xuống núi chỉ khoảng mười ngày, người trong ngôi miếu đồ nát nhìn thấy Tuyết Thảo đến đây đều vạn phần kinh ngạc vui mừng, bởi vì khoảng thời gian này thời tiết lúc lạnh lúc nóng, không ít người bị bệnh, Tuyết Thảo chẩn đoán bệnh cho bọn họ mất không ít thời gian, đi đổi lấy dược liệu cũng mất rất nhiều thời gian, thẳng đến khi khám bệnh xong, sắc trời đã tối đen, cửa thành đã đóng, Tuyết Thảo đành phải ở lại trong thành, sáng sớm hôm sau mua xong vật phẩm, mới chạy về nhà.

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thấy đồ ăn trên bàn đã lạnh, Tuyết Thảo có chút kinh ngạc, xem ra, thức ăn này phải làm xong từ tối hôm qua. Tô Mặc thế nhưng lại thật sự xuống bếp làm cơm chiều cho nàng? Tuyết Thảo nhin không được ngẩng đầu nhìn xung quanh xem mặt trời có phải mọc ở hướng Tây hay không.

Một người vô liêm sỉ như vậy.....

Tuy rằng, quả thật bây giờ hẳn tốt hơn trước kia rất nhiều.

Rất nhiều.

Chỉ là, bây giờ Tô Mặc ở đâu rồi?

Tuyết Thảo dạo qua một vòng ở trong nhà nhưng không tìm thấy hắn, đang cân nhắc buổi sáng hôm nay hắn có lên núi hái thuốc hay không, bỗng nhiên vừa ngẩng đầu, liếc qua cửa liền nhìn thấy Tô Mặc ở sân ngoài. Người hắn đầy bùn đất, gương mặt dính tro bụi, bản đến không nhìn ra bộ dáng gì, tóc tán loạn, râu mọc xanh dưới cằm.

“Người đi đâu vậy?”

“Nàng đi đâu vậy?”

Hai người bọn họ đồng thanh hỏi ra lời này, điểm khác biệt chính là Tuyết Thảo mang theo kinh ngạc, Tô Mặc lại che giấu áp chế không được nổi giận, lo lắng, sợ hãi, cả đêm lo lắng chờ đợi, cả đêm lo âu bất an, sợ nàng gặp chuyện không may, sợ nàng vừa đi sẽ không về, sợ nàng cứ như

vậy mà rời bỏ hẳn, dù sao, bây giờ Tuyết Thảo không hề che giấu sự chán ghét đối với Tô Mặc.

Tuyết Thảo không nghĩ tới Tô Mặc sẽ tức giận, nàng giận mình, trả lời: “Ngủ một đêm dưới chân núi.”

“Nếu nói buổi tối về vì sao không về? Nếu không về vì sao không bảo người đến thông báo một tiếng?” Tô Mặc giống như đang giận dữ, bước vài bước đến bên cạnh Tuyết Thảo, giữ lấy cằm của nàng, khiến cho Tuyết Thảo ngẩng đầu lên nhìn hẳn, “Chỉ trong mấy năm nay nàng thế nhưng đã học được cái dáng vẻ thất hứa với người khác mà bình thản ung dung rồi!”

Đối mặt với lửa giận của Tô Mặc, Tuyết Thảo cảm thấy không biết làm sao, sau khi nghe thấy những lời này của hẳn, Tuyết Thảo cười lạnh, nói: “Tô công tử là người trọng chữ tín sao?” Nàng đẩy bàn tay Tô Mặc đang giữ cằm mình xuống, “Tuyết Thảo cũng không phải là nhân vật gì lớn, ta không có quyền sai người đến báo cho người vì những chuyện vụn vặt đó. Hơn nữa, Tô công tử cũng đừng dùng loại ngữ khí này nói chuyện với ta, tránh làm cho ta nghĩ lầm là người đang lo lắng cho ta.”

“Ta đang lo lắng nàng.” Tô Mặc bình thản nói

Tuyết Thảo cười lạnh xoay người vào nhà: “Lo lắng? Tuyết Thảo sao có thể so sánh với công tử cao quý, tiện mệnh này ai mà coi trọng chứ?”

Liên tục mấy ngày Tuyết Thảo luôn dùng những lời lạnh nhạt như vậy nhưng Tô Mặc không giận, nhưng hôm nay một câu nói kia làm cho Tô Mặc trầm mặt: “Nàng không coi trọng nhưng ta coi trọng.”

Tuyết Thảo dừng bước một chút, hơi hơi nghiêng mặt qua, khóe môi không có đến nửa độ cong: “Tô Mặc, cái sinh mệnh mà người coi trọng, từ ba năm trước đây đã bị người giết một lần rồi.”

Sắc mặt Tô Mặc trắng nhợt, giống bị người ta tát mạnh một cái, một bụng tức giận chưa kên tiếng nào thì đã bị dập tắt, nỗi đau đớn trống trải khó nói và sự hối hận luôn vương vấn trong lòng: “Thật xin lỗi.” Trong ba năm nay, vô số đêm trong giấc mộng hăn mơ thấy mình nói lời tạ tội với Tuyết Thảo, nhưng mỗi lần tỉnh lại, chỉ còn một căn phòng lạnh ngắt, hăn thật sự chịu sự tra tấn mù mịt đó đủ rồi, cho nên tối hôm qua không thấy Tuyết Thảo trở về hăn mới có thể sợ hãi như vậy, cho nên mới không áp chế được cơn tức, hăn kỳ thật.....

Chính là sợ hãi.

Tuyết Thảo không để ý tới hăn, vẫn bước vào phòng, đóng cửa lại. Một mình ở trong căn phòng quạnh quẽ.

Tô Mặc ở ngoài phòng lẳng lặng đứng trong chốc lát, sau đó vào nhà không nói được một lời mà dọn dẹp thức ăn lạnh lẽo trên bàn.

Tuyết Thảo không biết thức ăn này là ngày hôm sau khi nàng qua rồi Tô Mặc bắt đầu làm, từng có cuộc sống cao cao tại thượng như vậy, hăn không cần xuống bếp nấu cơm, một cái bếp nhỏ thôi đã làm cho người xưa nay bình tĩnh như Tô Mặc trở nên luống cuống tay chân, vật lộn một ngày trời mới làm được mấy đĩa đồ ăn như vậy, hăn xem chúng giống như bảo bối nâng niu đặt trên bàn, vẫn đợi vẫn đợi, đợi cho thức ăn lạnh tanh cũng không đợi được bóng dáng kia trở về.

Tay Tô Mặc thu dọn bàn ăn hơi hơi ngừng lại, đôi mắt hạ xuống.

Thì ra cảm giác bị người ta phụ lòng đúng là đau đớn lạnh lẽo như vậy. Đây là báo ứng kiếp này của hăn.

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Trên vai Tô Mặc vẫn còn vết thương cũ, sau khi chạy ra ngoài tìm Tuyết Thảo suốt một đêm, vết thương của hắn lại tái phát, tay trái hoàn toàn không có cách nào nâng lên được. Sau khi ngủ dậy thì cảm thấy đau đớn càng tăng, do vậy sáng sớm ngày hôm đó hắn không vấn tóc, để nguyên một đầu tóc đen rối tung mà đi ăn điểm tâm.

Ở đối diện bàn ăn, Tuyết Thảo thản nhiên liếc nhìn hắn một cái: “Trở về buộc tóc lại đi, bộ dáng của người như vậy không thể lên núi hái thuốc.”

Tô Mặc bất đắc dĩ cười nói: “Đau vai, không thể nâng tay lên được.” Hắn dừng một chút, mang theo một chút chờ mong nói, “Không bằng, Tuyết Thảo giúp ta vấn tóc đi? Giống như trước đây vậy.”

Tuyết Thảo để đũa xuống, liếc mắt nhìn chằm chằm Tô Mặc, muốn dùng ánh mắt này để đánh thức hắn, muốn hắn tự hiểu, mà rõ ràng, nàng đánh giá thấp da mặt của Tô Mặc, hắn cười tủm tỉm xoay người đi vào buồng trong, ngồi ở trước gương trang điểm, dịu dàng gọi Tuyết Thảo: “Giúp ta vấn lại búi tóc trước kia được không? Tự mình ta luôn làm không được.”

Tuyết Thảo ở bên ngoài im lặng hồi lâu, Tô Mặc ở bên trong cũng xiết chặt nắm tay hoang mang chờ đợi, có lẽ nàng sẽ không vào, dù sao đối với Tuyết Thảo mà nói, “trước kia” có lẽ là điều mà nàng muốn quên đi nhất.

Cũng không lâu như dự đoán, Tuyết Thảo lại thật sự bước vào, nàng liếc mắt một cái cầm chiếc lược trên bàn trang điểm lên, qua loa chải vài cái trên mái tóc rối tung của hắn, xuống tay tàn nhẫn cơ hồ muốn lột da đầu

của Tô Mặc, Tô Mặc cười khô: “Tuyết Thảo, mượn cơ hội trả thù cũng không tốt lắm đâu.”

“Người không biết sao, cho tới bây giờ ta luôn là một người phụ nữ thích ném đá xuống giếng.” Nàng nói chuyện không chút lưu tình, nhưng động tác tay quả thật nhẹ hơn rất nhiều. Mái tóc dài trong tay vẫn mềm mại như lúc trước, trong thoáng chốc làm cho Tuyết Thảo nhớ đến năm đó trong căn phòng mùi hương thoang thoảng, lúc Tô Mặc vẫn còn là một môn chủ luôn có nụ cười nhạt, mà nàng là nha đầu được hãnh nhậ về, người duy nhất có thể ở gần hãnh.

Chớp chớp mắt, Tuyết Thảo phục hồi lại tinh thần, thấy mái tóc đen trong tay đã xen lẫn vài sợi bạc, người này..... Mấy năm nay dường như trải qua cuộc sống cũng chẳng dễ dàng gì.

Nàng cố gắng xua tan suy nghĩ hiện lên trong lòng, chải qua loa hai ba cái, sau đó tùy ý vẫn một búi tóc cho hãnh rồi dùng trâm gài tóc cố định. Tô Mặc có chút thất vọng: “Không phải búi tóc năm đó.”

“Người cứ tháo ra rồi tự vẫn lại đi.” Sắc mặt Tuyết Thảo không tốt mà nói, “Chuẩn bị cho tốt rồi cùng ta lên núi.”

Nàng xoay người muốn đi, lại bị Tô Mặc kéo tay: “Hôm nay tóc Tuyết Thảo vẫn hơi lỏng, có qua có lại, ta cũng vẫn tóc cho nàng một lần?”

Tuyết Thảo nghĩ muốn dứt khoát cự tuyệt, nhưng nhìn thấy nét mặt của Tô Mặc, nàng chẳng biết tại sao lại không nói ra được những lời tàn nhẫn, bởi vì Tô Mặc luôn cười đến vô tâm không phế, chưa từng lộ ra vẻ mặt chua sót như thế, tựa như khi nàng cự tuyệt, hãnh có thể sẽ khóc lên.

Tuyết Thảo ngồi xuống, xoa tóc ra.

Tô Mặc đứng ở phía sau nàng, chải từng sợi từng sợi tóc trên đầu nàng, so với động tác của hãnh, thì động tác lúc trước của Tuyết Thảo giống

như đang giết gà vậy.

Đây là lần đầu tiên, ở trước mặt Tô Mặc, Tuyết Thảo ngồi, hẳn đứng. Tuyết Thảo thất thần suy nghĩ, có lẽ bây giờ đúng như lời nói trước kia của hẳn —— bọn họ thật giống một đôi vợ chồng bình thường, ngày qua ngày trải lạng lẽ trải qua những năm tháng bình thường bên cạnh nhau.

“Tóc Tuyết Thảo không đẹp.” Tô Mặc nắm một lọn tóc của nàng lên có vẻ không thích nói, “Vừa khô lại vừa vàng, không chịu ăn uống đầy đủ sao?”

Tất nhiên là không thể so sánh với Tô đại công tử người..... Câu nói chói tai này chuyển vòng vo ở trong miệng nàng, cuối cùng bị nuốt xuống thay đổi một câu không quá chói tai: “Tóc đẹp để làm cái gì, lại không thể ăn thay cơm.”

Tô Mặc mỉm cười, nhưng lại cúi người xuống, đặt nhẹ môi lên mái tóc của nàng, nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn: “Cho ta ăn thay cơm cũng được?”

Đây là..... Lời trêu chọc không hề che giấu.

Mang tai Tuyết Thảo đỏ lên, xoay đầu, nhanh chóng đoạt lại tóc của mình, hung tợn trừng mắt với Tô Mặc. Nhưng cô nương mặt đỏ tai hồng, tức giận như thế nào, thì thoát nhìn cũng là đáng vẻ thẹn thùng. Tô Mặc lại nở nụ cười chẳng hề lạnh lùng gì. Nhưng không đợi ý cười mở rộng, ánh mắt của hẳn bỗng nhiên dừng lại ở sau gáy của Tuyết Thảo.

Một vết sọc khó coi lẳng lẳng bám vào, kéo dài từ trên xuống đi vào trong áo của nàng.

Tô Mặc thất thần, theo bản năng lấy tay chạm vào. Tuyết Thảo đột nhiên kịp phản ứng, mạnh mẽ nghiêng người, một tay che sau gáy, ánh mắt

lạnh lẽo nhìn chăm chăm Tô Mặc, không còn dáng vẻ ngượng ngùng khi này.

Tô Mặc cảm thấy được giọng hơi khô khản: “Đó là..... làm sao vậy?”.

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tuyết Thảo không trả lời, đưa tay muốn giành lấy chiếc lược trong tay Tô Mặc: “Tự ta làm, không cần phiền người.”

“Nơi đó làm sao mà bị thương?”

“Đưa lược cho ta.”

“Như thế nào mà bị thương?”

Hai người giằng co qua lại, trong phòng im lặng một lúc lâu, Tuyết Thảo cong khóe môi, giống châm biếm giống như đau đớn: “Như thế nào bị thương, người còn không biết sao?”

Trong nháy mắt sắc mặt Tô Mặc trắng bệch.

Tuyết Thảo khép mắt lại, trong bóng đêm bình phục một chút cảm xúc, rồi sau đó mới nói: “Ba năm trước đây, người giúp thiên kim minh chủ thỏa mãn tâm nguyện, tự tay đẩy ta xuống vách núi.” Nàng lẳng lẳng nhìn thấy chính mình trong gương đồng, ánh mắt bình tĩnh, tựa như đang nói về chuyện của người khác, “Ta bị dòng sông dưới núi cuốn đi, đá vụn đá sông cắt tạo nên vết thương này của ta, cứ bị cuốn đi cho đến vùng nước chảy chậm mới được mấy nông phụ cứu lên.”

Tô Mặc xiết chặt năm tay, trầm mặc không nói gì

“Xương đùi bị đứt, thầy thuốc ở sơn thôn không buộc chắc, chân ta lại bị gãy lần nữa, cả người ta đều bị thương, thầy thuốc nói nam nữ khác biệt,

từ chối giúp các nông phụ bôi thuốc cho ta, các nàng ấy mềm lòng, mỗi lần đổi thuốc cũng không nhẫn tâm xuống tay, da thịt của ta đều bị xé rách, cả người toàn băng vải, cho các nàng ấy giúp ta bôi thuốc. Suốt một năm trời, ta sống vô cùng khó khăn.” Tuyết Thảo nhìn ánh mắt của Tô Mặc trong gương, trầm giọng nói,

“Tô Mặc, ta cố gắng sống sót như vậy, không phải để bị người chà đạp nữa.”

Cho nên, đừng mê hoặc nàng nữa, nàng vốn không có sức chống cự đối với người tên là Tô Mặc.

Trong phòng lặng im, Tô Mặc lấy tay chạm vào vết sẹo phía sau gáy của Tuyết Thảo, lúc này đây Tuyết Thảo không trốn tránh. Ngón tay Tô Mặc nhẹ nhàng vuốt ve bề mặt vết sẹo mấy lần: “Rất đau sao?” Tuyết Thảo chỉ bình tĩnh theo dõi gương mặt của hắn trong gương, Tô Mặc cũng không cần nàng trả lời, vẫn im lặng trong chốc lát, lại giữ lấy một lọn tóc của nàng, dùng lược chậm rãi chải tóc.

Cho đến khi chải xong mái tóc của nàng, Tô Mặc mới nói: “Thực xin lỗi.”

Hắn không thể giải thích, bởi vì sự thật chính là như thế.

“Bây giờ có xin lỗi, đều là vô nghĩa.”

Tuyết Thảo đứng dậy đi ra khỏi buồng trong, xách giỏ trúc mang lên lưng, đi lên núi hái thuốc. Thứ nàng cần không phải là lời xin lỗi của Tô Mặc, bởi vì những thứ đó cũng không thể bù đắp được. Nàng vốn tưởng rằng nàng phải tận mắt thấy Tô Mặc thống khổ, thấy hắn ân hận vì trước đây đã làm sai, nhưng mà hình như bây giờ nàng cũng không còn chờ mong thấy được những điều đó trên gương mặt của Tô Mặc.

Nàng giữ Tô Mặc lại, mỗi ngày nhìn thấy Tô Mặc, rốt cuộc cần gì trên người hần.....

Có lẽ ngay cả chính nàng cũng không thể nói rõ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tháng bảy tới, giữa mùa hè, dược thảo trên núi nhiều hơn, Tuyết Thảo thích đi một vài nơi hẻo lánh tìm càng nhiều thảo dược trân quý, Tô Mặc ngoan ngoãn đi theo phía sau Tuyết Thảo. Vì thế Tuyết Thảo dần dần phát hiện, từ lúc vào hạ tới nay, món ăn thịt chim, thú rừng trên bàn cơm của bọn họ từ từ nhiều hơn.

“Quả nhiên khi người là một người không có võ công, cũng làm cho người ta không thể xem thường.” Trên đường lên núi, thấy Tô Mặc dùng nhánh cây đánh gãy xiêu một con thỏ hoang bỏ vào trong giỏ trúc, Tuyết Thảo đột nhiên có chút cảm xúc.

Đối mặt với sự trêu chọc của Tuyết Thảo, Tô Mặc chỉ cười khê: “Tuyết Thảo có xem thường ta một chút thì cũng không sao.”

Nếu là ba năm trước đây nghe nói như thế, nàng không biết sẽ cười vui vẻ biết bao nhiêu, nhưng bây giờ..... Trên đời này, nàng phải là người không thể yên tâm với hần nhất, một lần bị răn cản, Tuyết Thảo sao dám toàn tâm toàn ý tin tưởng Tô Mặc. Tuyết Thảo không tiếp lời, quay đầu thấy trên sườn dốc có một cây linh chi thật to, nàng vui mừng trong lòng, động tác nhanh nhẹn đi về phía sườn dốc.

Tô Mặc ở sau nhìn nàng, chợt thấy chân Tuyết Thảo sắp giẫm lên một vùng đất bùn ướt, hần còn chưa nói ra một tiếng “cẩn thận”, Tuyết Thảo đã thét lên một tiếng kinh hãi, cái chân còn lại bỗng nhiên bị trượt, thân hình nghiêng về một bên, Tô Mặc chưa kịp nghĩ gì, đã bổ nhào đến, một tay kéo Tuyết Thảo vào trong lòng, hai người giống như quả cầu nhanh như chớp lăn xuống dốc.

Cũng may là giữa mùa hè, cỏ cây rậm rạp trên núi làm giảm bớt sức lăn của hai người không ít. Lăn thẳng xuống khoảng bốn năm trượng, lưng của Tô Mặc va vào một bụi cây, lúc này thế lăn mới dừng lại.

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trong rừng chim chóc kêu líu ríu không ngừng, Tô Mặc trì hoãn một hồi lâu mà mới găng gượng mở miệng hỏi Tuyết Thảo: “Có bị thương không?”

Tuyết Thảo được Tô Mặc bảo vệ rất tốt, nàng không hề bị thương chút nào, ngược lại, nhất định Tô Mặc bị thương không nhẹ. Nàng xô dịch sang một bên, để quan sát Tô Mặc, thấy cả người hằn dính bùn đất, khắp mặt đều là vết thương do cỏ làm xước, cánh tay hằn còn đang chảy máu, cổ tay không có sức nhấc lên, nhất định là trật khớp rồi. Trong ngực Tuyết Thảo giống như bị cái gì đó đâm vào, không đợi nàng mở miệng, Tô Mặc tự mình châm chọc nói: “Nếu như theo lời nàng nói, ta thật đúng là mạng lớn.”

Cổ họng Tuyết Thảo tắc nghẹn, lại nghe hắn nói: “Nhưng mà có thể bảo vệ nàng nhiều hơn một lần cũng tốt.”

“Tô Mặc, đây là người muốn bù đắp cái gì sao?”

“Không, ta chỉ muốn đối xử tốt với nàng.”

Đối mặt với Tô Mặc như vậy, Tuyết Thảo quá khó khăn để hạ quyết tâm.

Nàng đỡ lấy khớp cổ tay bị trật của hắn, sau đó giúp đỡ Tô Mặc đứng lên, thấy một luồng huyết nhục hòa lẫn của Tô Mặc, tay Tuyết Thảo hơi hơi căng thẳng, bởi vì nàng biết vết thương như vậy thì đau đớn bao nhiêu. Tô

Mặc quay đầu nhìn Tuyết Thảo, giáo huấn: “Còn muốn hái dược liệu như vậy không?”

Tuyết Thảo ngẩn ra, quyết đoán nói: “Muốn. Ngày mai sẽ hái, hái được thì tự mình ăn.”

Khi giúp Tô Mặc băng bó miệng vết thương, Tuyết Thảo mới phát hiện thiếu một số thứ cần thiết trong nhà, Tuyết Thảo suy nghĩ, giật mình nhớ ra đã có hơn một tháng không xuống núi, ở cùng Tô Mặc, thì ra rất dễ dàng quên mất thời gian.

Sau khi băng bó xong vết thương, Tuyết Thảo vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Ta xuống núi một ngày, đêm nay chắc là cũng không về, sáng mai trở về.”

Tô Mặc bất chấp vết thương đang đau trên người, lập tức ngồi dậy tới hỏi: “Lại muốn xuống núi? Nhất định phải đi sao? Ta cùng đi với nàng.”

Kỳ thật Tô Mặc đã theo nàng xuống núi vài lần rồi, từ sau lần đầu tiên nói cái gì hăn cũng không để cho Tuyết Thảo đi một mình, Tuyết Thảo đã đoán được hăn sẽ phản ứng như thế, liếc nhìn hăn một cái nói: “Người dưỡng thương, ta tự đi một mình.”

Tô Mặc còn muốn lên tiếng, Tuyết Thảo lập tức chặn miệng của hăn: “Ta đi một mình cũng không đi lạc đâu.” Nói xong, nàng mang dược liệu đã phơi khô xuống núi.

Vẫn như mọi khi, trước hết nàng đi đến thành nam, sau đó đi hiệu thuốc bắc mua bán dược liệu, lại mang dược liệu đưa cho những người cần nó, nhưng hôm nay xuống núi trễ, chờ khi nàng làm xong thì cửa thành đã đóng, nàng đã sớm dự đoán được, liền tìm một gian khách điểm để ở, nào ngờ đến đêm lúc nàng chuẩn bị đi vào giấc ngủ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đập cửa.

Tuyết Thảo mở cửa, Tô Mặc quần băng vải đứng ở cửa, sắc mặt có chút tái nhợt nhìn nàng mỉm cười: “Ta vẫn muốn đến tìm nàng.”

Tuyết Thảo nhìn hẩn hồi lâu, lại nghe Tô Mặc nói: “Ta biết một mình nàng cũng sẽ làm tốt mọi chuyện, nhưng mà, ta lo lắng cho mình.” Hẩn hạ tầm mắt xuống, giống như đứa trẻ nhỏ, “Sợ buổi tối còn lại một mình sẽ sợ hãi.”

Nàng không biết mình nên tức giận như thế nào với dáng vẻ như vậy của Tô Mặc, hai người ở đứng cửa trong chốc lát, ánh nến trong phòng dịu dàng, làm cho nét mặt của Tuyết Thảo cũng không lãnh đạm như mấy ngày qua, tựa như biến thành Tuyết Thảo lúc trước, đứng ở cửa, cười nhạt với hẩn, Tô Mặc nhịn không được xao động trong lòng, nâng tay lên nhẹ nhàng chạm vào hai má của Tuyết Thảo: “Tuyết Thảo, ta có thể ôm nàng một chút không?”

Không đợi Tuyết Thảo trả lời, hẩn liền nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Giống đang cầm báu vật đã mất đi nay tìm lại được, không dám ôm chặt, cũng không cách nào buông ra.

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Xung quanh họ, thời gian giống như ngừng trôi, Tuyết Thảo ở trong lòng Tô Mặc ngây ngẩn hồi lâu, mới đột nhiên phục hồi lại tinh thần, một tay đẩy hẳn ra, ho khan hai tiếng nói: “Người vào đây trước đi.”

Đóng cửa phòng, Tuyết Thảo vừa sắp xếp lại giường vừa hỏi: “Cửa thành đóng rồi, người vào bằng cách nào?”

“Ta vào trước lúc cửa thành đóng, chỉ là vì luôn đi tìm nàng.”

Hắn không biết nàng ở khách điểm nào, cho nên chỉ đành đến từng khách điểm trong thành hỏi thăm..... tay Tuyết Thảo đang sắp xếp giường hơi ngừng lại, có lẽ là do ánh nến trong phòng quá dịu dàng, có lẽ là cuối cùng không kiềm chế được hoài nghi trong lòng, Tuyết Thảo mở miệng hỏi: “Vì sao bây giờ đối xử tốt với ta như vậy? Ba năm trước đây.....” Vì sao có thể nhẫn tâm đẩy nàng xuống vách núi.

Tuyết Thảo còn chưa nói rõ, nhưng Tô Mặc đã có thể hiểu được ý của nàng.

Ba năm trước đây, hắn có dã tâm mở rộng quyền lực, hi vọng cưới được con gái của mình chủ là Tưởng Thanh Thanh làm vợ, Tưởng Thanh Thanh không thích Tuyết Thảo, ép hắn tự tay đẩy Tuyết Thảo xuống vách núi. Lúc đó lòng hắn tràn đầy ham muốn quyền lực không thể bỏ xuống được, lúc hắn vứt bỏ Tuyết Thảo chỉ cho rằng chẳng qua mình chỉ vứt bỏ một quân cờ, nhưng không ngờ quân cờ này lại có thể khiến cho hắn hàng đêm hẳn bừng tỉnh trong sự lạnh lẽo, làm cho hắn đau khổ.

Tô Mặc mới biết chữ “tình” là như thế nào, tương tự đến tận xương là như thế nào. Hẳn sai người đi tìm, nhưng ở đâu mới có thể tìm được nàng, Tô Mặc hận không thể chặt tay mình, hận không thể xoay chuyển thời gian để giết chính mình trong quá khứ.

Nhưng tháng năm vẫn mãi trôi qua không thể xoay chuyển, hẳn ân hận lúc đầu đã làm sai, cũng chỉ có thể ân hận vì đã làm sai.

Hiện tại trời xanh bỗng nhiên nhân từ, để cho hắn gặp lại Tuyết Thảo, hẳn sao dám lại có nửa phần sơ suất.

“Tuyết Thảo có biết như thế nào là mất đi rồi tìm lại được.” Tô Mặc hạ tầm mắt, lạnh lùng nói, “Ta chỉ sợ mất đi lần nữa.”

Nhìn thấy nét mặt của Tô Mặc như vậy, Tuyết Thảo mở to mắt, hỏi tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, đáp án đơn giản chính là lúc ấy không hiểu, mà bây giờ đã hiểu được mà thôi, hơn nữa trong đời người, không có nhiều chuyện có thể giải thích được rõ. Tựa như bây giờ nàng cũng không biết nàng và Tô Mặc ở cùng một chỗ rốt cuộc là sẽ ra sao.....

Sáng sớm hôm sau, Tô Mặc cùng Tuyết Thảo đi mua những đồ dùng cần thiết. Sau khi ra khỏi cửa thành vừa mới lên núi, Tô Mặc lại bỗng nhiên gọi Tuyết Thảo lại: “Búi tóc của nàng bị lỏng.” Hắn nghiêng người, đưa tay lên chỉnh lại tóc cho Tuyết Thảo.

Chỉ trong nháy mắt, Tuyết Thảo chỉ cảm thấy tóc của mình quăn không chặt lắm, Tô Mặc rút cây trâm gỗ trên búi tóc nàng xuống, phóng thẳng về một hướng. Chỉ nghe một tiếng thét thảm, nam tử áo xanh đang trốn trên cây té xuống đất. Tuyết Thảo kinh ngạc sợ hãi, đảo mắt nhìn lại, giữa trán người đó cắm cây trâm gài tóc mà mới vừa rồi Tô Mặc rút khỏi tóc nàng, đã tắt thở.

Tuyết Thảo quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy Tô Mặc vẫn nhìn nàng, hí mắt cười nhạt: “Tuyết Thảo chớ sợ, chỉ là một hai sát thủ theo tới thôi.” Hắn

vuốt ve mái tóc của Tuyết Thảo, “Trở về nhà ta sẽ khắc cho nàng một cây trâm cài khác.”

Hắn vẫn là môn chủ Thanh Lạc Môn tàn nhẫn kia, lúc cần giết người đáng giết thì chẳng hề nương tay. Chỉ là Tô Mặc như vậy khó tránh khỏi làm cho nàng cảm thấy có một chút sợ hãi.

Tuyết Thảo nhẹ giọng hỏi: “Võ công khôi phục từ khi nào?”

“Chưa từng mất đi.”

Lòng bàn tay Tuyết Thảo căng thẳng, lại hỏi: “Sát thủ vì sao phải đuổi giết người?”

Tô Mặc giật mình, im lặng trong chốc lát, trả lời: “Tưởng Thanh Thanh đã chết, bị ta giết.”

Tuyết Thảo ngẩng đầu nhìn hắn, không dám tin mà trừng lớn mắt, nói như thế, người đuổi giết Tô Mặc đúng là người của mình chủ, Thanh Lạc Môn bị giết có lẽ cũng là mình chủ động tay vào. Hắn cưới Tưởng Thanh Thanh, Thanh Lạc Môn lớn mạnh, rõ ràng đã sắp đứng đầu võ lâm, vì sao.....

Còn muốn giết thê tử kết tóc..... của hắn?

Tô Mặc cũng không nói gì, chỉ lắc đầu, nắm lấy bàn tay của Tuyết Thảo: “Chúng ta trở về đi.”

Thời gian ở bên cạnh Tuyết Thảo cũng giống như hắn dùng tất cả hạnh phúc của kiếp sau để đổi lấy, hắn không muốn vì bất kỳ chuyện gì mà lãng phí khoảng thời gian đó.

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Vì sao muốn giết Tưởng Thanh Thanh, có lẽ ngay chính Tô Mặc cũng không nói rõ, những ngày tháng trước khi gặp lại Tuyết Thảo, hẳn tựa như người bị mắc bệnh, lòng không yên, ngủ không ngon giấc, một ngày rồi một ngày nhìn thấy bệnh mình càng trở nên nguy kịch, một ngày rồi lại một ngày thần trí không tỉnh táo.

Ngày ấy sau khi trở về, Tuyết Thảo không thường gặp mặt Tô Mặc nữa, Tô Mặc cũng không miễn cưỡng nàng, cho đến ba ngày sau, cuối cùng Tuyết Thảo nhịn không được nữa, lúc đang dùng cơm nói với Tô Mặc: “Người đi đi.” Tô Mặc và nàng từ đầu đến cuối cũng không cùng một loại người, “Trước kia người đã cứu ta, mang ta về Thanh Lạc Môn, lần này chỉ đơn giản là ta cứu người, trả lại người một ân tình, ta và người không nợ gì nhau.”

Tô Mặc vừa ăn cơm vừa bình tĩnh trả lời: “Không đi.”

Tuyết Thảo suy nghĩ, dù sao bây giờ nàng cũng đánh không lại Tô Mặc, hẳn không đi, nàng cũng không có cách nào. Vì thế nàng cũng vùi đầu ăn cơm: “Tô Mặc, một ngày nào đó, ta sẽ bị người hại chết.”

Tô Mặc hí mắt cười nói: “Trước lúc đó, ta sẽ cứu nàng.”

Ông trời giống như muốn Tô Mặc thực hiện lời hứa hẹn của hẳn, nửa tháng sau, người truy đuổi lại tới, chỉ là lần này người dẫn đầu cư nhiên là minh chủ võ lâm Tưởng Phương. Tưởng Phương người này lòng dạ độc ác lại giỏi suy tính âm mưu, hẳn đến nhất định năm chắc mười phần có thể giết Tô Mặc.

Nhóm bọn họ có hơn mười người lập tức xông vào ngôi nhà nhỏ trên núi, đánh đổ được liệ, lật tung mọi thứ trong nhà.

Tô Mặc mang theo Tuyết Thảo trốn trong một bụi cây ở chỗ cao, Tuyết Thảo nhìn thấy bọn họ, nắm tay nắm rất chặt.

Tô Mặc vỗ vỗ lưng của Tuyết Thảo, bỗng nhiên nói: “Tuyết Thảo, ta còn chưa muốn chết.” Hắn khẽ cười nhạt, giống như ba năm trước đây lúc đây Tuyết Thảo xuống vách núi, trong mắt không có nửa phần tình cảm, “Mục tiêu của bọn họ là ta, Tuyết Thảo giúp ta dẫn dụ bọn họ rời đi có được không? Cho dù chỉ dẫn dụ đi một nửa trong số bọn họ, ta cũng có thể giải quyết đám còn lại.”

Tuyết Thảo lẳng lặng nhìn Tô Mặc hồi lâu, bỗng nhiên bất đắc dĩ cười: “Điều mà lần trước ta nói, một ngày nào đó, ta sẽ bị người hại chết.” Đôi mắt của nàng lạnh đi, giọng nói cũng hơi khàn, “Tô Mặc, chuyện ân hận nhất trong cuộc đời của ta chính là gặp gỡ người.”

Không bỏ xuống được, không cắt đứt được, một lần rời lại một lần bị thương tổn, nàng lại còn ngốc đâm đầu vào hắn.

Người đứng lên, Tuyết Thảo không thèm nhìn lại Tô Mặc dẫu chỉ một ánh mắt, dựa theo địa hình quen thuộc trên núi mà xoay người chạy xuống chân núi, Tô Mặc nheo mắt mỉm cười, nhìn Tuyết Thảo không hề quay đầu lại mà dần dần chạy xa, Tô Mặc nghĩ, nhưng hắn thật ra cảm thấy, cả đời này điều tốt đẹp nhất chính là gặp Tuyết Thảo, lúc mười sáu tuổi gặp nàng, nhặt nàng mang về, lúc hai mươi sáu tuổi lại gặp nàng, lần này ngược lại nàng nhặt hắn về.

Chẳng qua là..... Một lần gặp mặt, một lần tương phùng, kết cục cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Người Tuyết Thảo chà xát vào đám cây cối vang lên tiếng “sàn sạt” lập tức khiến cho bọn sát thủ chú ý.”Hắn ở bên kia!” “Đuổi theo!” Hai gã

sát thủ đang muốn đuổi theo, hai cành cây bắn thẳng vào đầu gối của bọn họ.

Tô Mặc từ trong bụi cây đứng dậy, cười nhạt, trên nét mặt một mảnh xơ xác tiêu điều.

Tuyết Thảo đúng là vẫn còn rất ngốc cũng quá thiện tâm. Nàng không biết tính toán, trước kia hấn cứu nàng một lần, cũng giết nàng một lần, Tuyết Thảo cứu hấn một lần cũng nên giết hấn một lần mới đúng, nhưng hấn biết Tuyết Thảo mềm lòng, không thể xuống tay được, như vậy để hấn chủ động chấm dứt mạng sống này, lúc này mới thật sự là hai người không nợ gì nhau.

Tường Phương vừa nhìn thấy Tô Mặc lập tức giận dữ: “Tiểu tử nạp mạng đi!”

Tô Mặc liếc nhìn một lần nữa về nơi bóng dáng của Tuyết Thảo biến mất, quay đầu liền thi triển khinh công chạy lên núi.

Hôm nay mạng này khó bảo toàn, dứt khoát làm cho nàng hận hấn, hoàn toàn chặt đứt ý niệm nhớ nhung, nếu không có nhớ mong, cũng sẽ không đau khổ.

TUYẾT THẢO

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Phần Kết Thúc

Hôm sau Tuyết Thảo lại về nhà, trong nhà còn lại một mảnh vắng lặng, căn nhà lộn xộn nhắc nhở nàng lúc trước nơi này đã xảy ra chuyện gì, Tô Mặc đi đâu rồi? Tốt nhất là chết đi. Nét mặt Tuyết Thảo lạnh lùng cười không chút thay đổi. Nàng bắt đầu quét tước nhà cửa, nhặt đồ dùng trong nhà lên, nhặt được liệu lên phân loại lại.

Cho đến lúc chạng vạng, mới làm cho căn nhà khôi phục lại nguyên trạng.

Ban đêm, Tuyết Thảo muốn tắm rửa sạch sẽ một chút, nàng nấu xong nước, lúc cởi quần áo, cây trầm gỗ đốt nhiên rơi xuống đất. Tuyết Thảo nhặt cây trầm gỗ lên, hình dáng cây trầm cực kỳ đơn giản, ở đuôi trầm dùng lưỡi dao tinh tế khắc bốn chữ “Tô Mặc Tuyết Thảo”, chữ nhỏ như vậy nhưng khắc vô cùng đẹp, người đó nhất định dùng hết mười phần tâm tư để khắc.

Tuyết Thảo sửng sờ một chút, trong chớp mắt đầu óc chỗ trống, hình như đốt nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, nàng giật mình hiểu ra, chắc chắn Tô Mặc sẽ không bao giờ ... trở về nữa.

Ngày hôm sau, Tuyết Thảo vẫn như thường ngày lên núi hái thuốc, kiếm củi, về nhà bổ củi, nấu xong cơm, Tuyết Thảo theo thói quen bới hai chén cơm, mang vào trong nhà, đặt ở trên bàn, Tuyết Thảo ngồi xuống, lấy cho mình một đôi đũa, đưa một đôi đũa khác ra nhưng vẫn không có người tiếp nhận.

Tuyết Thảo ngậy người hồi lâu, giương mắt lên nhìn, trong ánh phản quang của mặt trời buổi ban chiều hình như có người ngồi xuống, mỉm cười với vẻ mặt hạnh phúc nhìn nàng, nhưng khi nàng chớp mắt một cái, đâu còn người như vậy nữa.

Tuyết Thảo cầm chiếc đĩa xuống, giống như tấm bia trong bát cơm. Nàng cúi đầu ăn cơm, lại nếm thấy vị chua xót từ khóe mắt mình chảy xuống. Chua xót càng lúc càng nhiều, Tuyết Thảo chưa từng hận Tô Mặc như thế, mặc dù ba năm trước đây, khi hấn đẩy nàng xuống vách núi cũng chưa từng hận hấn như thế.

Tô Mặc còn có bản lĩnh như vậy, hấn gốc ghếch đến độ mỗi nơi đều lưu lại dấu vết của hấn, ăn cơm, trang điểm, hái thuốc, xuống núi, khắp nơi đều là những hồi ức. Vì sao phải gặp lại, vì sao trong căn phòng này đều lưu giữ ký ức về hấn, nếu như ngay từ đầu bọn họ là người xa lạ, thì thật tốt biết bao.

Không có bắt đầu sẽ không có kết thúc, lại càng không có đau đớn.

Trời cao nhân từ đối với Tô Mặc, lại tàn nhẫn đối với Tuyết Thảo.

Ngoài cửa, gió thu đã thổi, cuốn qua khu vườn hoang vắng, phất qua vẻ mặt lạnh lẽo của nàng.

Thì ra, thấm thoát, đã vào thu lạnh. Tuyết Thảo ngẩng đầu, yên lặng nghe bóng cây cô tịch “sàn sạt” khắp núi, năm tháng sau này, những gì đã mất đi ngày hôm qua, khó có thể chờ mong trở lại.

HOÀN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Tiết Tử](#)

[Chương 1+2](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: Phần Kết Thúc](#)